

KUNST

MAGASINET

ISTANBUL

O.C. JENSSEN

ANDY WARHOL

CHARLOTTE
THIIS-EVENSEN

COBRA

Nr. 3 : 2008 : kr 79,- inkl. mva

ISSN 1890-2251

03

9 771890 225002

BAK FASADEN

OM CHARLOTTE THIIIS-EVENSEN

KUNSTNER: CHARLOTTE THIIIS-EVENSEN
 STED: KUNSTNERNES HUS, OSLO
 MEDIER: FILM, FOTOGRAFI, INSTALLASJON
 VARIGHET: 23. OKTOBER- 7. DESEMBER

Objekt. I utstillingen *Dominans* lot Charlotte Thiiis-Evensen syv kunstnere bruke henne som objekt for fotografier og videoer. Målet var å stille spørsmål rundt forholdet mellom kunstner og media. Her er journalist Thiiis-Evensen avkledd og sårbar for kunstnerens iscenesettelse. Fotografiet er tatt av Eline Mugaas.

CHARLOTTE THIIIS-EVENSENS VIDEOARBEIDER KRITISERER KUNST- OG MEDIEINSTITUSJONEN INNENFRA, OG BEARBEIDER PROBLEMATIKK RUNDT MAKT, FASADER, IDENTITET OG EKSISTENSIALISME.

AV ANDRÉ GALI

Charlotte Thiiis-Evensen er en videokunstner som de siste fire, fem årene har etablert seg som en uvanlig stemme i en dokumentarisk genre. Med bakgrunn i litteraturvitenskap begynte hun å arbeide som kulturjournalist i NRK. Da hun begynte der jobbet hun ikke som kunstner, men gradvis begynte innslagene hun lagde å befinne seg i et grenseland mellom kunst og journalistikk. I dag deler hun arbeidstiden sin mellom NRK og kunsten, og det er tydelig at journalisten, som har blitt kunstner, beveger seg elegant mellom kunstrommet, kinosalen og massemediene.

I 2001 tok hun permisjon fra NRK og begynte et studium på Kunstakademiet i Oslo, og i 2002 debuterte hun på Foto-galleriet med utstillingen «Dominans». Utstillingen tok utgangspunkt i syv kunstnerportretter Thiiis-Evensen gjorde for kulturprogrammet *Safari* - hun undersøkte problematikk knyttet til maktforhold mellom kunsten og media. Thiiis-Evensen inviterte kunstnerne til å bruke henne som objekt for fotografier og videoer, og stilte seg helt til disposisjon for deres prosjekter. På en kompleks måte ble dette et samarbeidsprosjekt mellom kunstnerne og Thiiis-Evensen selv, hvor hun hadde rollen som både kunstner, kurator og kunstnerisk objekt.

Et gjennomgående tema er et ønske om å komme bak fasader, enten det er innenfor institusjonene eller i privatlivet. I den kommende utstillingen på Kunstnernes Hus stiller hun ut en serie arbeider som har kommet til over tid, arbeider som har det fellestrekk at de kretser rundt hennes egen familie.

INSTITUSJONSKRITIKK

Thiiis-Evensen forteller at hun har to overhengende problemstillinger som opptar henne når hun jobber med kunst.

- Den ene retningen er dokumentarisk - virkeligheten og problemstillinger rundt identitet og eksistensielle spørsmål danner grunnlaget. Den aktuelle utstillingen på Kunstnernes Hus faller innenfor denne kategorien. Den andre retningen er mer institusjonskritiske verk, arbeider som retter seg enten mot medievirkeligheten, eller mot kunst-institusjonen. Utstillingen på Foto-galleriet tilhører denne retningen, det samme gjør et verk jeg gjorde for Samtidskunstmuseet, under *Fantastic Politics*-utstillingen.

På den utstillingen, som fant sted i 2006, ble hun invitert til å lage en reportasje om Olafur Eliasson og "The Collectivity Project". Hun lagde en CNN-parodi. Med seg selv som reporter utforsket Thiiis-Evensen hvilken rolle man har som journalist i forhold til kunstinstitusjonen. Målet var å stille noen spørsmål rundt hvem som har makten og å prøve og gjøre det innenfor institusjonen. Verket ble en subtil kritikk av hvordan kunstinstitusjonen presenterer kunst i media og hvordan media gjerne ukritisk formidler akkurat den presentasjonen.

- Det å forsøke å kommentere noe innenfra synes jeg er interessant. Å få et oppdrag og prøve å si noe der og ikke stå utenfor. Det får på en måte ingen betydning hvis man ikke klarer å bruke det rommet der det skjer.

Institusjonskritiske verk er noe hun har lyst til å jobbe videre med når familieprosjektet fullføres i oktober.

FAMILIESAGA

I utstillingen på Kunstnernes Hus skal det bygges en modell av en leilighet i det gallerirommet hvor taket er fjernet - du kan se over alle rommene. Prosjektet tematiserer hvordan man i de fleste familier skjuler ting som er

ubehagelige bak en idyllisk fasade.

- Folk skjuler veldig mye av det som ikke er så hyggelig å fortelle til andre, men kanskje nettopp det å fortelle det kan være bra for andre. Jeg har vokst opp med en veldig borgerlig oppvekst, hvor alt var veldig idyllisk, men plutselig ser du at det er ting som går i stykker, ting som er vanskelige og ting som er dramatiske. Det tror jeg gjelder i de fleste familier. Da blir fasaden ganske falsk og jeg synes det er interessant å se bak den. Fasader er veldig kjedelige, det er mye mer interessant det som er bak og under og inni.

Men det er ikke et intimt prosjekt. - Jeg føler ikke at disse rommene er så private, jeg føler at de er allmenngyldige, det er problemstillinger som gjelder folk flest, og ikke bare meg selv. Jeg er mer opptatt av å ta ting som skjer rundt meg selv og så løfte det frem for å si noe om noe større, eller noe annet, noe som er allmenngyldig.

BARNESOLDATER

Det er litt tilfeldig at det har blitt så mye om familien hennes.

- Jeg har kanskje sett sønnen min holde på noe voldsomt med våpen, også har det plutselig slått meg at dette er noe jeg reagerer på og da har jeg bare løpt ut og filmet ham. Og så har det skjedd i en prosess med redigering og lyd at det har blitt det verket det har blitt til.

Verket hun snakker om er *Desert Eagle*, som blant annet ble vist på Grimstad Kortfilmfestival i sommer. Tittelen er navnet på et av Amerikas farligste krigsvåpen for bakkekrig. Den ett minutt lange filmen er røff og kornete, og har en estetikk som minner om filmer fra andre verdenskrig. Sønnens lekekamerat er sort og barbert på hodet, noe som gir assosiasjoner til afrikanske barnesoldater. Lyden og klippingen gir

Krig. Kortfilmen *Desert Eagle* er kalt opp etter Amerikas farligste våpen for bakkekrig, og har blitt vist på Grimstad Kortfilmfestival. Filmen stiller spørsmål rundt medias fremstilling av krig og barns lek med våpen. «Desert Eagle» (2008)

inntrykk av at det er en reportasje fra et krigsområde. Inntil sønnen slår seg og spør mor om det er greit at han går inn og om kameraten kan bli med. Da faller illusjonen av krig, verket blir hverdagslig.

- Det grenselandet mellom fiksjon og virkelighet, mellom iscenesettelse og virkelighet, synes jeg er et interessant arbeidsfelt. Og selv om det er sønnen min betyr ikke det at arbeidet problematiser familien som fenomen. Det her er et mediekritisk verk, kritikk av hvordan man presenterer krig i nyhetene for eksempel. Men man kan også se det som et verk som er kritisk til barns lek med våpen.

SISTE FORSØK

At Thiis-Evensen jobber innenfor forskjellige sammenhenger synes hun åpner opp flere muligheter. Hun mener det å vise kunst i tv-mediet, på film, lerretet eller i det offentlige rom skaper interessante forskjeller, både i forhold til publikum og opplevelsen av verket. Hun føler at kunststrømmet kan være veldig begrensende.

- Folk kommer inn i den hvite kublen med mange forventninger. Den har en type strenghet som kan lukke en del verk, istedenfor å gi dem en plass hvor de kanskje lever på en annen måte.

Før sommeren fikk hun stipend fra

Norsk filminstitutt til en novelle-dokumentar, som foreløpig går under tittelen «Siste forsøk». Thiis-Evensen skal regissere og skrive manuset til filmen selv, og det er produksjonsselskapet Motlys AS som skal produsere den.

- Den skal bestå av syv historier og hver historie handler om siste forsøk på å oppnå noe. Det kan være siste forsøk på å få en kjæreste, siste forsøk på å bli kvitt en utrolig irriterende nabo, eller siste forsøk på å få seg barn, eller det kan være siste forsøk på å få moren din til å slutte å drikke alkohol. Det skal ligge et håp i historiene, det skal være åpen slutt og ikke noe deprimerende. ●